

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **P. F.,** zast. Mgr. Pavlem Kandalcem, Ph.D., LL.M., advokátem, se sídlem Moravské náměstí 629/4, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 4. 2016, č. j. 18017/16/5200-10422-711919, a ze dne 28. 4. 2016, č. j. 18018/16/5200-10422-711919, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 5. 2017, č. j. 51 Af 9/2016 - 23,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 5. 2017, č. j. 51 Af 9/2016 - 23, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č. j. 18017/16/5200-10422-711919, ze dne 28. 4. 2016, a č. j. 18018/16/5200-10422-711919, ze dne 28. 4. 2016, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. V řízeních o kasační stížnosti a o žalobách proti rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 28. 4. 2016, č. j. 18017/16/5200-10422-711919, a ze dne 28. 4. 2016, č. j. 18018/16/5200-10422-711919, je žalovaný **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 31.400 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Pavla Kandalce, Ph.D., LL.M.

Odůvodnění:

I. Rekapitulace předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 4. 2016, č. j. 18017/16/5200-10422-711919, zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí, kterým správce daně doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2012 ve výši 5.640 Kč společně s penále ve výši 1.128 Kč. Rozhodnutím ze dne 28. 4. 2016, č. j. 18018/16/5200-10422-711919, žalovaný změnil rozhodnutí správce daně ze dne 22. 6. 2015, č. j. 1481275/15/2201-52521-304652, a žalobci doměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2013 ve výši 178.646 Kč, penále vyčíslil na částku 35.729 Kč. Podle názoru žalovaného činnost žalobce představovala výkon nezávislého povolání, v důsledku čehož mohl uplatnit výdajový paušál pouze ve výši 40 % podle § 7 odst. 7 písm. c) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o daních z příjmů“), namísto nesprávně uplatněného výdajového paušálu ve výši 60 % podle § 7 odst. 7 písm. b) zákona o daních z příjmů.

[2] Krajský soud v Českých Budějovicích žalobu proti oběma rozhodnutím žalovaného zamítl rozsudkem ze dne 23. 5. 2017, č. j. 51 Af 9/2016 - 23. Vzal za prokázané, že žalobce v průběhu zdaňovacích období 2012 a 2013 na základě tzv. hráčské smlouvy vykonával činnost hráče ledního hokeje soustavně a za účelem dosažení zisku. Krajský soud naznal, že činnost žalobce nesplňovala definiční znaky živnosti podle § 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, přestože žalobce disponoval živnostenským oprávněním pro „Provozování tělovýchovných a sportovních zařízení a organizování sportovní činnosti“. I když je podle nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností, součástí definice tohoto oboru živnosti i „*činnost výkonných sportovců, případně rozhodčích, provozovaná samostatně*,“ vzhledem k chybějícímu aspektu samostatnosti nemohlo jít v případě žalobce o tuto specifikovanou živnost. Krajský soud se tedy přiklonil k závěrům správce daně a žalovaného, že žalobce vykonával nezávislé povolání. Podle krajského soudu byla vyloučena i aplikace zásady *in dubio mitius*, neboť vůbec nevznikly pochybnosti o tom, v jakém režimu má být příjem žalobce zdaňován. Dvojí výklad veřejnoprávní normy nebyl možný. Proto krajský soud nezrušil rozhodnutí žalovaného, kterým byly doměřeny daně z příjmů žalobci.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že činnost, kterou vykonával, byla výkonem živnosti, a proto mohl uplatnit výdajový paušál ve výši 60 % podle § 7 odst. 7 písm. b) zákona o daních z příjmů. Upozornil, že výklad klíčového pojmu „samostatnost“ správcem daně, žalovaným i krajským soudem byl formálně logicky vadný a odporoval zásadě jednotného výkladu právního termínu napříč právními předpisy. Konkrétně stěžovatel uvedl, že jeho činnost splňovala podmínku samostatnosti pro zdanění v režimu § 7 zákona o dani z příjmů, což správce daně ani žalovaný nijak nerozporovali. Byla také považována za samostatnou ve smyslu zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, jejímž je stěžovatel plátcem. Přesto však nebyla akceptována jako „samostatná“ z pohledu živnostenského zákona. Podle stěžovatele do samostatnosti nezasahuje, že se sportovec do jisté míry podřizuje vedení trenéra či klubu, ani to, že podstatou sportovního zápasu je interakce s ostatními hráči. Ze stejného důvodu bylo podle stěžovatele diskriminační rozlišovat mezi tzv. kolektivními a individuálními sporty, jako to učinil krajský soud a žalovaný. Stěžovatele

poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2012, č. j. 2 Afs 20/2012 - 41, varujícího před přeceňováním povinnosti dbát příkazů plátce, neboť ani práce řemeslníků na objednávku zákazníka by pak nemohla být považovaná za samostatnou činnost. K výkonu činnosti vlastním jménem stěžovatel uvedl, že se u hráče ledního hokeje sleduje množství individuálních indikátorů výkonnosti, z nichž se sestavují žebříčky a ovlivňují výši odměny hráče. Upozornil dále, že hráč zůstává individuálně odpovědný za disciplinární nebo smluvní delikty, čímž vyvracel závěr o odpovědnosti klubu za hráče.

[4] Stěžovatel shledal, že existuje více možných výkladů právní normy. Dovolal se proto zásady *in dubio mitius*, upřednostňující výklad méně zasahující do práv stěžovatele jako soukromé osoby. Vycházel z doslovného znění definice živnosti, k níž je oprávněn, proto výklad podaný správcem daně pro něj byl nepředvídatelný a šel nad rámec zákona, v čemž stěžovatel spatřoval porušení čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Navrhl proto zrušení výše označeného rozsudku krajského soudu.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti s právním názorem stěžovatele nesouhlasil. Pojem samostatnost musel vykládat odlišně v závislosti na právním předpisu, který interpretoval. Není vadou, jestliže pojem samostatnost chápal v zákoně o daních z příjmů a živnostenském zákoně rozdílně. Setrval na závěru, že stěžovatele nemohl považovat za osobu vykonávající činnost samostatně, a odmítl, že by rozlišování mezi jednotlivými sportovci podle charakteru sportu bylo diskriminační. Rozdílný přístup považoval za odůvodněný rozdílnou povahou uzavíraných smluvních vztahů. V ostatním žalovaný souhlasil se závěry krajského soudu.

[6] Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného odmítl výklad pojmu samostatnost, jak jej činí žalovaný. Podle stěžovatele není dán relevantní důvod nazírat na tento pojem rozdílně z hlediska zákona o dani z příjmů a zákona o dani z přidané hodnoty. Upozornil, že tento pojem žádný zákon, a to včetně živnostenského zákona, výslovně nedefinuje, a proto by měl být vykládán napříč daňovými předpisy i živnostenským zákonem analogicky. Poukázal v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, č. j. 6 Afs 278/2016 - 54, který stěžovatelovy závěry podporuje. Odkázal rovněž na nález Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2013 sp. zn. II. ÚS 2429/12, v němž se pojednává o zásadním významu právní jistoty a důvěry v právo. Stěžovatel uzavřel, že výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu osvědčuje závěr, že profesionální hokejista splňuje podmínky k naplnění živnosti ve smyslu § 2 živnostenského zákona.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že ji stěžovatel podal z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Podle tohoto ustanovení „[k]*asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil následující skutečnosti:

[11] Smluvním základem vztahu mezi stěžovatelem a klubem byla tzv. hráčská smlouva uzavřená podle § 51 zákona č. 40/1964, občanského zákoníku, ze dne 1. 5. 2012, platná do 30. 4. 2013. Po postoupení smlouvy z HC X, a. s. na X HK, a. s., byla uzavřena nová hráčská smlouva s platností od 1. 9. 2013 do 30. 4. 2015. Obsahem jsou obě tyto smlouvy prakticky totožné. Na str. 1 hráčské smlouvy se uvádí, že „*se hráč zavazuje vykonávat pro klub činnost spojenou s jeho postavením profesionálního hokejisty* [...]. [Hráč] *vykonává svou sportovní činnost profesionálního hokejisty v postavení osoby samostatně výdělečně činné.*“ V části B smlouvy jsou uvedeny podrobnější povinnosti hráče, zahrnující mj. udržování dobré fyzické kondice, účast na trénincích, soustředěních a rehabilitaci organizovaných klubem, zákaz sázek spojených s činností klubu, omezení používání léčivých přípravků, zákaz další sportovní činnosti, zákaz kouření či konzumace alkoholu na veřejnosti apod. Podle přílohy 1 ke smlouvě se odměna hráče skládá z fixní roční odměny a výsledkových prémií, odvíjejících se od klubových i individuálních výsledků hráče. Přílohy č. 3 a 4 obsahují sazebník smluvních pokut. Z obsahu spisu správce daně dále plyne, že výše měsíční odměny byla stěžovatelem klubu fakturována. Naturální plnění poskytované stěžovateli, jako je stravné, pitný režim, zdravotnický materiál, fakturoval klub stěžovateli. Klub stěžovateli poskytoval také potřebnou sportovní výstroj.

[12] Podle údajů z Živnostenského rejstříku vzniklo dne 17. 10. 2012 stěžovateli živnostenské oprávnění k živnosti „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, obor činnosti „Provozování tělovýchovných a sportovních zařízení a organizování sportovní činnosti“.

[13] Stěžovatel namítá, že jeho činnost splňovala jak požadavky § 7 zákona o daních z příjmů, tak i § 2 živnostenského zákona. Měla proto podléhat dani z příjmů v režimu § 7 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů, nikoli § 7 odst. 2 písm. b) jako nezávislé povolání. Nejvyšší správní soud proto zkoumal, zda obstojí právní závěr krajského soudu, že profesionální sportovec - hokejista jako osoba samostatně výdělečně činná nenaplňuje definiční znaky živnosti podle § 2 živnostenského zákona, podle něhož je živností soustavná činnost, která je vykonávaná za účelem zisku, samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost a na základě živnostenského oprávnění.

[14] Vycházel přitom ze závěrů dřívější judikatury Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že v případě profesionální smlouvy sportovce se sportovním klubem právní řád umožňuje více smluvních alternativ, včetně výkonu činnosti sportovce jako nezávislého povolání či živnosti. Je přitom nutné vždy vycházet z obsahu konkrétního smluvního

vztahu, přičemž není možné přeceňovat vázanost pokyny plátce jako charakteristický znak závislé činnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2014 č. j. 1 Afs 73/2011 - 167, ze dne 29. 11. 2011, č. j. 2 Afs 16/2011 - 5, nebo ze dne 24. 10. 2012, č. j. 2 Afs 20/2012 - 5).

[15] Jak správně upozornil stěžovatel, tato judikatura se primárně dotýkala jen rozlišení mezi samostatnou výdělečnou činností a závislou činností. Avšak i rozdílem mezi živnostenským podnikáním a výkonem nezávislého povolání ve vztahu k činnosti profesionálního sportovce se zdejší soud již zabýval v rozsudku ze dne 13. 7. 2017, č. j. 6 Afs 278/2016 - 54, kde ve skutkově srovnatelném případě profesionálního fotbalisty dovodil, že znak samostatnosti „*je vykládán jako schopnost či možnost rozhodovat o všech organizačních a technických podmínkách výkonu dané činnosti, tedy zejména o tom, v jaké době a po jakou dobu bude činnost realizována, na jakém místě apod.* [...]*Sportovec takto sice ‚pracuje' pouze pro jediného zaměstnavatele, který organizuje jeho činnost, poskytuje mu pracovní pomůcky, stravu, nebo dopravu k utkání. Na druhou stranu se jeho činnost vymyká zákoníku práce např. způsobem odměňování, způsobem ukončení smlouvy, povinností účastnit se marketingových aktivit klubu nebo, jak uvádí též stěžovatel, systémem sankcí za nedodržení smluvených povinností. Naopak, prvku samostatnosti se nijak nedotýká skutečnost, že stěžovatel uzavřel profesionální smlouvu na základě vlastního svobodného rozhodnutí, jelikož to je pojmovým znakem jakéhokoliv právního jednání ve sféře soukromého práva.*"

[16] Nejvyšší správní soud vyšel z těchto závěrů a posoudil obsah stěžovatelovy hráčské smlouvy. Z jejího obsahu je patrné, že strany zamýšlely upravit postavení stěžovatele jako osoby samostatně výdělečně činné, což v nepojmenované smlouvě podle § 51 občanského zákoníku výslovně uvedly. Mezi stranami docházelo k fakturaci jednotlivých plnění, stěžovatelova činnost byla ekonomicky samostatná. Stěžovatel byl vázán pokyny klubu a i ve svém osobním životě podléhal mnohým omezením. Nejvyšší správní soud nicméně vycházel z již dříve judikovaného závěru, že i značný rozsah smluvních povinností a vázanost pokyny klubu nevylučuje výkon samostatné výdělečné činnosti. Dospěl k závěru, že stěžovatel vykonával samostatnou výdělečnou činnost, a to soustavně a za účelem zisku, o čemž nebylo sporu.

[17] K námitce zásady jednotného výkladu pojmu napříč právními předpisy je nutné uvést, že absolutního a bezvýhradného uplatnění této zásady není možné dosáhnout. Důvodem je omezenost dostupných jazykových prostředků, kdy např. výraz „samostatně" přirozeně nabývá odlišného významu v různých oblastech právní úpravy, aniž by to vyvolávalo interpretační pochybnosti. Nejvyšší správní soud však dává stěžovateli za pravdu, že v tomto případě krajský soud ani žalovaný nijak nevysvětlili rozdílný výklad podmínky samostatnosti pro potřeby zákona o daních z příjmů a živnostenského zákona. V obou případech se přitom nabízí shodná interpretace, spatřující samostatnost v ekonomické, organizační a technické samostatnosti činnosti v protikladu k závislé činnosti. Právě vymezení proti závislé činnosti je podle Nejvyššího správního soudu smyslem zahrnutí tohoto znaku, a to v obou právních normách. Je proto třeba považovat rozdíly ve výkladu za neodůvodněné, což lze dovodit ze závěrů výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, č. j. 6 Afs 278/2016 - 54.

[18] Za splnění podmínky relativní samostatnosti podle § 2 živnostenského zákona Nejvyšší správní soud dále posoudil zbývající podmínky pro výkon živnosti, přičemž ani zde se neodchýlil od závěrů naposledy uvedeného rozsudku. Svoji činnost stěžovatel vůči klubu vykonával vlastním jménem, pod nímž se účastnil i veškerých klubových aktivit. V rámci sportovních soutěží jeho výkony byly hodnoceny i samostatně vedle výkonu klubu. Jako samostatný subjekt svoji činnost podle hráčské smlouvy klubu fakturoval a jeho jméno bylo dále jako určitá komodita součástí smluvního ujednání mezi stranami, neboť stěžovatel poskytl klubu práva s jeho jménem nakládat. To vylučuje, že by byl stěžovatel jen náhodnou součástí kolektivu, vystupující pod identitou klubu. Podmínku samostatnosti má Nejvyšší správní soud za splněnou.

[19] Ohledně výkonu činnosti na vlastní odpovědnost se Nejvyšší správní soud přiklonil k závěru, že v rovině smluvní a disciplinární odpovědnosti zůstává individuální odpovědnost hráče zachována. Nenese sice podnikatelské riziko ve stejném rozsahu jako klub, ale jeho osobní sféra je silně poznamenána v případě, kdy poruší své smluvní povinnosti nebo u něj dojde k poklesu výkonnosti, následkem čehož bude povinen uhradit smluvní pokuty, případně nebude dosahovat na příjem zvýšený o individuální výkonnostní bonusy. V tom je třeba spatřovat jistou míru podnikatelského rizika, jakkoli odlišnou od typického živnostenského podnikání.

[20] Stěžovatel naplnil všechny obecné znaky výkonu živnosti podle § 2 živnostenského zákona. Disponoval živnostenským oprávněním potřebným k provozování živnosti výkonného sportovce, a jak vyplývá z jeho daňových přiznání, svoji činnost za živnost zjevně považoval. Vzhledem k těmto skutečnostem má Nejvyšší správní soud za to, že správce daně ani žalovaný nemohli legitimně překvalifikovat stěžovatelovu činnost na výkon nezávislého povolání toliko z důvodu, že jde o variantu fiskálně příznivější pro stát. Nadto je nesporné, že normotvůrce činnost výkonných sportovců jakožto živnostenské podnikání předpokládal, neboť tento obor definoval v rámci volných živností výslovně v oboru činnosti č. 74 nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o obsahové náplni jednotlivých živností. Ve své úvaze krajský soud i žalovaný navíc přehlédli, že i pro výkon nezávislého povolání je charakteristická volnost a samostatnost, s čímž se ve své argumentaci nijak nevypořádali. Jejich závěr, že pro výkon živnosti je třeba kvantitativně či kvalitativně odlišného stupně samostatnosti než pro výkon samostatné výdělečné činnosti obecně, přitom nemá oporu v právních předpisech.

IV. Závěr

[21] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil. Jelikož už v žalobním řízení zde byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného o odvolání, krajský soud by v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného, než je zrušit. Povaha věci tak umožňuje, aby Nejvyšší správní soud o žalobě sám rozhodl a podle § 110 odst. 2 písm. a), § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil pro nezákonnost také rozhodnutí žalovaného o odvolání a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitého přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[22] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o dané věci rozhoduje, a proto musí rozhodnout i o náhradě nákladů celého soudního řízení. O náhradě nákladů řízení před Krajským soudem v Českých Budějovicích a řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že stěžovatel má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, neboť měl ve věci plný úspěch (§ 60 odst. 1 věta první za použití § 120 s. ř. s.).

[23] Důvodně vynaložené náklady řízení tvoří zaplacený soudní poplatek za žaloby ve výši 2x3.000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč a dále odměna za zastupování advokátem. Odměna za zastupování advokátem v žalobním řízení byla určena podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za čtyři úkony právní služby poskytnuté stěžovateli v žalobním řízení (2x převzetí zastoupení a 2x podání žaloby) v celkové výši 12.400 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za každý z uvedených čtyř úkonů, celkem 1.200 Kč. Odměna za zastupování advokátem za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za 2 úkony právní služby poskytnuté stěžovateli v řízení o kasační stížnosti (vyhotovení kasační stížnosti, replika k vyjádření žalovaného) v celkové výši 6.200 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu celkem 600 Kč.

[24] Z těchto důvodů uložil Nejvyšší správní soud žalovanému, aby v přiměřené lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatil stěžovateli náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobách v celkové výši 31.400 Kč k rukám jeho advokáta.

[25] Žalovaný v průběhu řízení o kasační stížnosti sdělil Nejvyššímu správnímu soudu svůj záměr ve smyslu § 62 s. ř. s. uspokojit stěžovatele v rámci přezkumného řízení.

[26] Dle § 62 odst. 1 s. ř. s. platí, že dokud soud nerozhodl, může odpůrce vydat nové rozhodnutí nebo opatření, popřípadě provést jiný úkon, jimiž navrhovatele uspokojí, nezasáhne-li tímto postupem práva nebo povinnosti třetích osob. Svůj záměr navrhovatele uspokojit sdělí správní orgán soudu a vyžádá si správní spisy, pokud je již soudu předložil. Po dalším postupu pak dle § 62 odt. 4 s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, sdělí-li navrhovatel, že je uspokojen. Soud řízení zastaví i tehdy, nevyjádří-li se takto navrhovatel ve stanovené lhůtě, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že k jeho uspokojení došlo.

[27] Nejvyšší správní soud však shledal, že v nynější věci není postup dle § 62 s. ř. s. v řízení o kasační stížnosti namístě.

[28] Při aplikaci postupu, který zákon určuje pro uspokojení navrhovatele v § 62 s. ř. s., by vznikl problém s náklady řízení před krajským soudem, které zde stěžovateli vznikly (stěžovatel zde byl zastoupen advokátem a platil soudní poplatek za žalobu) a jejichž náhrada mu nebyla krajským soudem přiznána, jelikož žaloby byly zamítnuty. V rozsudku ze dne 29. 10. 2007, č. j. 8 Afs 37/2007 - 112, Nejvyšší správní soud k obdobné situaci uvedl, že „*o náhradě nákladů řízení již bylo pravomocně rozhodnuto městským soudem*

v rozhodnutí o zamítnutí žaloby. Nejvyšší správní soud proto při zastavení řízení o kasační stížnosti pro uspokojení navrhovatele již nemá pravomoc rozhodnout rovněž o náhradě nákladů řízení o žalobě, a to pro překážku věci pravomocně rozhodnuté. Jakkoliv rozhodnutí městského soudu o náhradě nákladů řízení bylo v době jeho vydání správné a odpovídalo (aktuálnímu) výsledku sporu, vzhledem k pozdějšímu průběhu řízení nemůže obstát. Pokud by za popsané situace Nejvyšší správní soud zastavil toliko řízení o kasační stížnosti a přiznal stěžovatelce právo na náhradu tohoto řízení, zkrátil by ji na jejích právech na náhradu nákladů řízení o žalobě.“ Citovaná část odůvodnění představuje jeden z důvodů, proč ve věci sp. zn. 8 Afs 37/2007 Nejvyšší správní soud shledal, že nebylo možné postupovat dle § 62 s. ř. s., což se vztahuje i na nynější věc.

[29] Nejvyšší správní soud proto shledal, že za dané procesní situace nebylo možné zastavit řízení o kasační stížnosti pro uspokojení navrhovatele a považoval za nezbytné se kasační stížností zabývat věcně. Pouze tento postup totiž stěžovateli garantoval, že nemůže být krácen na svém právu na náhradu nákladů řízení o žalobách.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2017

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu